

[Statsministeren.]

vore vilkår. Vor valutastilling er som sagt nu 550 mill. kr. bedre end for fjorten måneder siden. Heri er ikke indbefattet den væsentlige nedgang, der er sket i vor udenlandske gæld ivotrigt.

Siden efteråret 1950 har vi optaget udenlandske lån til et beløb af 16 mill. kr. Det drejer sig om lån i forbindelse med Marshallplanen. Herudover har vi hver måned betalt afdrag på den valutagæld, der er blevet konsolideret, med 6—7 mill. kr.; inklusive ekstraordinære afdrag udgør denne tilbagebetaling ialt 160 mill. kr. Desuden er der betalt 167 mill. kr. af på vor øvrige udenlandske gæld. Vi har således i alt mindsket vor øvrige udenlandske gæld med ca. 300 mill. kr. Når man betænker de ugunstige omstændigheder, hvorunder dette er sket, må det vist indrømmes, at der også på det valutariske område er sket betydelige forbedringer under den nuværende regering.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen opstillede det i sin tale som en afgørende forudsætning, at alle kræfter sættes ind på den højest tænkelige beskæftigelse og den højest tænkelige produktion. Senere i sin tale ændrede det ærede medlem dog dette til kun at omfatte den størst mulige *produktive* beskæftigelse. Jeg anser denne modifikation for at være af meget stor betydning. Det er nemlig nødvendigt, at arbejdskraften finder beskæftigelse ved nyttigt og konkurrencedygtigt arbejde, som er det nødvendige grundlag for opretholdelsen af en høj og stabil beskæftigelsesgrad.

Ved at gøre hensynet til beskæftigelsen altafgørende blotter socialdemokraterne en meget væsentlig forskel mellem deres og vort syn på den økonomiske politik. Det er tænkeligt, at den socialdemokratiske økonomiske politik kan skaffe fuld beskæftigelse i øjeblikket. Hvad vi derimod betvivler, er, at denne politik også på længere sigt skaffer landet den størst mulige beskæftigelse. Således som den socialdemokratiske politik hidtil er grebet an — og det såkaldte dagsaktuelle aktionsprogram synes ikke at indnebære nogen undtagelse —, har forøgelse af de offentlige udgifter, restriktioner og ringe hensyn til prisniveauets stigning været og er kendemærker. Dette er ikke en politik, som på længere sigt kan gavne arbejderne eller andre. Vi mener, at en fornuftig afvejelse af hensynet til beskæftigelse,

valutastillingen og prisniveauet i det lange løb afgjort giver de bedste muligheder for produktion og levestandard. Fra socialdemokratisk side skylder man os stadig bevis for, at dette partis synspunkt skulle være vort overlegent. Det ærede medlem hr. Elgaard gengav i sin tale forleden udenlandske udtalelser, som tyder på, at man der er enig i, at vi med vor politik er på rette vej. Og disse udtalelser kunne udmærket suppleres med andre.

Af det, jeg her har sagt, fremgår det vist med al ønskelig tydelighed, at regeringen afgjort ikke tilsigter en politik, der bringer den jævne befolknings levestandard og sociale standard i det hele taget i fare. Tværtimod. Det er vort ønske, at levestandarden må kunne forøges mest muligt. Samtidigt må man dog erindre, at vi i en 3-4 års periode har påtaget os meget væsentlige udgifter til opbygningen af vort forsvar. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på, hvorfor vi har gjort det. Lad det være nok at lade tankerne gå tilbage til den tyske besættelse, som foruden store menneskelige ofre hvert år kostede det danske samfund langt mere, end de årlige forsvarsudgifter nu gør.

Er man enig heri, må man vist også gøre sig klart, at i det nærmeste par år, indtil opbygningen af vort forsvar er afsluttet, vil der ikke være store muligheder for kostbare reformer.

Henimod slutningen af sin tale søgte det ærede medlem at gøre sig morsom eller vittig på min bekostning. Han omtalte forskellen i min indstilling overfor Marshalllån til vore erhverv i 1949 og regeringens standpunkt i dag. Dengang var jeg ikke tilhænger af disse lån, som jeg fandt inflatoriske i deres virkninger og med karakter af investeringskontrol. Det er jo meget flot. Ved helt at se bort fra den væsentlige ændring, der er sket i vor hele økonomi i de mellemliggende år, og som jeg for lidt siden havde lejlighed til at omtale, er det ærede medlem i stand til at se en modsætning mellem de to synspunkter. Men hvis det ærede medlem havde taget sig tid til at tænke over, at mens vi havde om jeg så må sige galopperende inflation i vor økonomi i 1949, er dette ikke tilfældet i dag. Og mens begunstiggelse af nogle investeringer i 1949 rent faktisk betød investeringskontrol dengang, fordi det måtte ske på andre investeringers bekostning, er dette ikke tilfældet i dag, da